

Ето и сега, – пиша ти, и бързам, и все поглеждам часовника. – Обед е, сега ще дойдат да ме вземат за ресторана.

Радвам се, че ти си добре. – Не се безпокоя вече за тебе – и София и Париж ми се виждат вече много близки – тъй като знам всичко за тебе: че еди-кога-си си бил в сладкарницата, че Славчето²⁵ е отишла да се оперира само от симпатия към тебе, че в болницата си имал един флирт, и там ти било тъй приятно, че не ти се излизало... – Добре си ти там, моето момче: един флирт, една тъй трогателна, манифестирана любов... а за мене тук никой не би си извадил дори и зъб!.. Знаеш, ще почна да не ти вярвам вече като ми пишеш, че ти е много мъчно за мене. – Радвай се на живота, флиртувай, колкото ти дъша сака... Нали знаеш, аз не ревнувам... И после, някаква увереност у мене: това, което е мое, е мое. Това, което се е давало на другите, не е било за мене, и аз не го искам... – Знам, че можеш да отделиш шегата от сериозното, затова ти пиша така.

Целувам те.

Лиза

15.

Paris, 3. XI. 28

Мили Ваньо,

Пиша ти в кафенето. Наоколо ми е ужасен шум. Чувам всички езици: испански, английски, италиански и пр. Тази вечер, като по чудо, съм сама. Уморих се вече да бъда винаги с други, и затова отказах да отида със Снежина^x на театър. – Вечерях си в къщи и дойдох тук – да пия едно кафе и да поседя малко. Тук е интересно: какви не типове, физиономии – които те забавляват, само като ги наблюдаваш от далече, и будят всевъзможни мисли...

Лекциите почнаха. Времето ми е съвсем изпълнено, и все не ми достига. Бих желала да има поне още 6 ч. в денонощието, ако не повече.

^x Снежина Ел. Кирчева – актриса от Народния театър.